OP DE KRAAIENHORST

NAAR HET NOORS VAN JONAS LIE
DOOR Prof. Dr. H. LOGEMAN

Aan Willie Beckman.

Er was eens een kraai die helemaal alleen, hoog in de bergen van Grögor woonde. Er was nog een stuk van een hek over, uit de tijd dat daar een boerenwoninkje had gestaan en dáár, op een van de palen, zat hij, zó dat het bos hem voor 't oog van een ieder verborg. Maar hij kon zelf heel ver weg kijken, tot lang over de eigendommen van de schout. Hij hield zijn zwarte kop aldoor scheef, want hij had maar één oog om mee te kijken en te turen.

Maar met dat ene oog zag en merkte hij zoveel op van wat er in de wereld gebeurde dat je er gewoon verbaasd van stond.

En, al werd hij zo nu en dan ook nog zo gruwelik nijdig dat hij opsprong en in die paal ging zitten pikken, dan duurde het toch nooit lang, voor zijn oog weer glom en blonk van puur plezier.

Als de kraaien weer uit 't Zuiden van 't Zwarteland terug kwamen, dan verliet hij ze dadelik en ging weer op zijn eigen berg zitten, terwijl de anderen naar de velden en bosjes en moerassen van de schout vlogen aan de overkant van de rivier.

Daar mochten zij nu net zo veel lawaai maken als ze wilden, de kraai van Grögor gaf daar niet zoveel om.

Maar hij ging toch altijd weer 's gauw op zijn paal zitten om te zien wat de anderen uitvoerden.

In groepjes van twee en drie zaten ze aan de zoom van 't bos en knikten met hun bek en wipten met hun staart als een zwarte rok en zaten daar te kletsen en te babbelen en kwaad te spreken, in plaats van op hun werk te passen en op de eieren en hun jongen in 't nest. Maar ging 't verkeerd, dan gaven ze de sperwer de schuld.

En 't was ook erg vermakelik te zien, als er twee elkaar ontmoetten, die van 't zelfde vogelnestje afwisten en daar wilden gaan stelen, hoe ze elkaar dan voor de gek trachtten te houden en elkaar beleefd groetten en deden alsof ze heel iets anders in 't zin hadden.

Ja, zie je, een elk was nu op zijn eigen voordeel uit.

Och ja, die kraai daar van Grögor, die zag veel en die zou veel weten te vertellen over wie 's nachts er op uit trok met zijn flink gebekte jongen, om het pasgezaaide koren van de akkers van de schout af te pikken, die pas geploegd waren, en die dan de volgende morgen zo heel onbaatzuchtig de andere kraaien daarheen bracht. Ook over wie de sperwer was die zo in hun nesten huis hield, de eieren en de jongen opat, terwijl de anderen opgeroepen waren voor een vergadering van het Parlement op de Kraaienhorst.

Als die dan in kleine groepjes of in grote scharen op de daken van de kleine gebouwtjes verzameld waren, of om de toren van de Dorpskerk, dan wist de kraai van Grögor heel zeker dat er iets gaande was en dat de ene of andere stumper de kraai van den Schout weer eens iets in de weg had gelegd en dus geplukt moest worden.

Want die van de Schout was nu de wijste en de verstandigste, en in geval van gevaar de moedigste, van alle kraaien. Hij was het en geen één ander, die de enigste juiste weg kende van hier naar 't Zwarteland, — en dus moest hij, die een andere opvatting had, eenvoudig geplukt worden.

Maar in 't voorjaar, toen ze uit 't Zwarteland terugkwamen, kreeg de kraai van Grögor visite van een van zijn oudste volwassen kinderen. En die beklaagde er zich bitter over dat hij in de wereld niet vooruit kon komen.

In alles wat een kraai moest kennen was die veel knapper dan alle anderen bij alle examens. Twee keer had-ie 't weer voorspeld en 't was gebleken dat de kraai van de Schout een verkeerde dag voor de reis had aangegeven. En toch had hij, de zoon, het nog niet eens tot een klein betrekkinkje als torenwachter op de kerk kunnen brengen.

En nu er een post bij de Verkenners openkwam, was de kraai van de Schout erop uitgetrokken en had een woordje losgelaten, dat men met het oog op de bescherming van de maatschappij niet genoeg op zijn hoede kon zijn tegen zekere onbesuisde, wat al te levendige, individuen. Men moest lui van een zeker, vertrouwbaar karakter daarvoor nemen.

Dus dáár had nu de zoon ook geen kans meer.

Maar de kraai van Grögor bleef kalm zitten luisteren en met zijn ogen knippen.

En toen gaf hij zijn kind een raad die hem wel helpen zou.

Aanstaande Zondag moest hij naar de pijnbomen vliegen waar de kraai van de Schout zijn nest had, en beleefd vragen om een van zijn veren te mogen hebben, die hij had laten vallen, en zeggen dat er meer wijsheid in die ene veer was, dan in al de kraaien te samen en hij wou die veer op de uitkijk vragen waar de wind van daar kwam.

En zo gebeurde het dat de zoon van de kraai van Grögor dadelik op de vergadering aangesteld werd tot Eerste Padvinder en Verkennerskraai.

Maar de nieuwe Wachter was vroeg en laat op 't pad, en bracht allerlei mededelingen, niettegenstaande het wazige weer en de mist, zo veel dat alle een en al verbazing waren.

Er was een gekrr-krr-krr en een troep nieuwsgierigen als vóór het postkantoor, telkens als hij met de jongste berichten en het laatste nieuws aan kwam zetten.

Maar toen begon de kraai van de Schout er over te piekeren en te studeren daarboven in zijn pijnboom, wat-ie toch eigelik gedaan had. Hij zat te klauwen en te krauwen en stak zijn bek in zijn veren en krabde zich achter zijn oren met zijn nagels en peinsde.

Hij hakte in de bast dat de takken er van beefden. Hij

NEW YORK BIJ NACHT.

Natuurlijk hebben velen onzer lezers vaak gehoord van den fabelachtigen indruk, dien New York 's avonds en 's nachts maakt, door haar reusachtige licht-reclames. Onze Amerikaansche correspondent zond ons bovenstaande bijzonder merkwaardige foto, die dezen indruk levendig tevoorschijn roept. De foto heeft bovendien nog een zeer bijzondere actualiteit, doordat even na deze opname een verbod in werking trad, de lichtreclame langer dan tot elf uur te laten branden, terwijl een algeheel verbod van lichtreclame ieder oogenblik te verwachten is.